

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2787/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ค.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ. ซึ่งร่วมกระทำความผิดกับจำเลยขับรถยนต์มารับผู้เสียหายที่ 2 ที่สี่แยกบ้านไผ่แล้วพาไปส่งที่ท่าอากาศยานดอนเมือง จากนั้นผู้เสียหายที่ 2 โดยสารเครื่องบินไปหาจำเลยที่ประเทศญี่ปุ่น การพรากผู้เยาว์ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ขณะที่ พ. ขับรถยนต์มารับผู้เสียหายที่ 2 ที่สี่แยกบ้านไผ่แล้ว พาได้เพ่งเกิดขึ้นขณะที่จำเลยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ที่ประเทศญี่ปุ่นไม่ จึงเป็นกรณีที่มีการกระทำส่วนหนึ่งในความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ได้กระทำในราชอาณาจักรและอีกส่วนหนึ่งได้กระทำนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 5 วรรคหนึ่ง ศาลจึงลงโทษจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 8, 83, 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317, 319 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน โจทก์และจำเลยฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีกาและที่ยึดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 รับฟังได้ว่านางสาว ส. ผู้เสียหายที่ 2 เกิดวันที่ 30 ธันวาคม 2546 ขณะเกิดเหตุตามคำฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 มีอายุ 14 ปีเศษ ขณะเกิดเหตุตามคำฟ้องข้อ 1.7 มีอายุ 15 ปีเศษ และอยู่ในความปกครองดูแลของนางสาว ข. ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา จำเลยเป็นบุคคลสัญชาติญี่ปุ่นเดินทางเข้าออกระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยหลายครั้งต่อปี โดยมีนาย พ. ให้การต้อนรับขณะที่จำเลยอาศัยอยู่ในประเทศไทย ผู้เสียหายที่ 2 กับจำเลยรู้จักกันในประเทศไทยตั้งแต่กลางปี 2561 ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร และฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำเลยให้การปฏิเสธ เมื่อระหว่างวันที่ 16 ถึง 21 เมษายน 2562 ขณะที่ผู้เสียหายที่ 2 มีอายุ 15 ปีเศษ จำเลยร่วมกับนาย พ. พรากผู้เสียหายที่ 2 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดาเพื่อการอนาจาร คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และฐานกระทำ

อนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีตามคำฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 เป็นประจักษ์พยานยืนยันว่าจำเลยกระทำความผิดดังกล่าว สาเหตุที่ไม่ปรากฏหลักฐานการจองห้องพักของนาย พ. ในโรงแรมที่เกิดเหตุในช่วงระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนสิงหาคม 2561 อาจเป็นเพราะจำเลยใช้บุคคลอื่นให้จองห้องพักแทนนาย พ. และสาเหตุที่พยานโจทก์ปาก นางสาว ศ. เบิกความว่าไม่เคยเห็นผู้เสียหายที่ 2 ในโรงแรมที่เกิดเหตุ เป็นเพราะนางสาว ศ. ซึ่งเป็นพนักงานของโรงแรมที่เกิดเหตุกลัวว่าการให้เด็กเข้าพักในโรงแรมจะทำให้เจ้าของโรงแรมเดือดร้อน นั้น โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อกลางปี 2561 นาย พ. ขวนผู้เสียหายที่ 2 ไปทำงานดูแลคนสูงอายุที่โรงแรมที่เกิดเหตุ โดยนาย พ. พาผู้เสียหายที่ 2 ไปพบจำเลยในห้องพัก จำเลยกอดจูบและกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ด้วยการใช้อวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งผู้เสียหายที่ 2 พยายามขัดขืนจำเลยแล้วแต่ไม่เป็นผล ผู้เสียหายที่ 2 อยู่ในห้องพักดังกล่าวจนถึงเวลา 8 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น แล้ว นาย พ. เดินทางมารับตัวผู้เสียหายที่ 2 โดยจำเลยให้เงิน 10,000 บาท แก่นาย พ. ซึ่งนาย พ. แบ่งเงินให้ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 5,000 บาท จากนั้นอีก 2 วันต่อมา นาย พ. แจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ไปหาจำเลยที่ห้องพักในโรงแรมที่เกิดเหตุอีก ผู้เสียหายที่ 2 เดินทางไปหาจำเลยที่ห้องพักดังกล่าวแล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 2 ด้วยการใช้อวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 2 จากนั้น นาย พ. ให้เงินผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 5,000 บาท อีก 1 สัปดาห์ต่อมา นาย พ. แจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ไปหาจำเลยอีก แต่ผู้เสียหายที่ 2 ปฏิเสธว่าจะไปเที่ยวกับเพื่อนนาย พ. ใช้ให้ลูกน้องมาดักใช้อาวุธมีดขู่ว่าจะแทงผู้เสียหายที่ 2 จนผู้เสียหายที่ 2 กลัว แล้ว นาย พ. เดินทางมารับตัวผู้เสียหายที่ 2 ไปหาจำเลยที่ห้องพักในโรงแรมอีกแห่งหนึ่ง จำเลยกระทำอนาจารผู้เสียหายที่ 2 ด้วยการใช้นิ้วมือสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ 2 จากนั้นผู้เสียหายที่ 2 ยังคงอยู่ในห้องพักดังกล่าวจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น แล้วนาย พ. เดินทางมารับตัวผู้เสียหายที่ 2 และให้เงินแก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 6,000 บาท ต่อมาเมื่อปี 2562 นาย พ. ถามผู้เสียหายที่ 2 ว่าสนใจเดินทางไปหาจำเลยที่ประเทศญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้เสียหายที่ 2 อยากเดินทางไปเที่ยวจึงตอบว่าสนใจนาย พ. เดินทางมารับตัวผู้เสียหายที่ 2 ไปส่งที่ท่าอากาศยาน แล้วผู้เสียหายที่ 2 โดยสารเครื่องบินเดินทางไปหาจำเลยที่ประเทศญี่ปุ่น จำเลยพาผู้เสียหายที่ 2 ไปยังสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งโดยที่ไม่มีเพศสัมพันธ์กัน แต่จำเลยหอมแก้มผู้เสียหายที่ 2 หนึ่งครั้ง ครั้นผู้เสียหายที่ 2 เดินทางกลับประเทศไทย ผู้เสียหายที่ 2 มีอาการปวดท้อง ผู้เสียหายที่ 1 พาผู้เสียหายที่ 2 ไปตรวจดูอาการที่โรงพยาบาลบ้านไผ่ ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 2 มีอาการมดลูกอักเสบ ผู้เสียหายที่ 2 เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้เสียหายที่ 1 ฟัง จากนั้นผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 เดินทางไปยังโรงแรมที่เกิดเหตุ พบจำเลยกับนาย พ. อยู่ในที่ดังกล่าว ผู้เสียหายที่ 1 พาผู้เสียหายที่ 2 ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรบ้านไผ่ แต่ผู้เสียหายทั้งสองได้รับคำแนะนำจากเจ้าพนักงานตำรวจให้ไปร้องทุกข์ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง จังหวัดขอนแก่น ผู้เสียหายที่ 2 ให้การต่อพนักงานสอบสวน และมีผู้เสียหายที่ 1 เป็นพยานเบิกความว่า ในช่วงหลังเทศกาลสงกรานต์ปี 2562 ผู้เสียหายที่ 2 มีอาการปวดท้อง ผู้เสียหายที่ 1 จึงพาผู้เสียหายที่ 2 ไปตรวจดูอาการที่โรงพยาบาลบ้านไผ่ แล้วผู้เสียหายที่ 2 เล่าให้ฟังว่าตนถูกจำเลยซึ่งมีสัญชาติญี่ปุ่นใช้นิ้วมือสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศ โดยมีนาย พ. ทำหน้าที่เป็นคนพาผู้เสียหายที่ 2 ไปหาจำเลย จากนั้น 1 เดือนต่อมา ผู้เสียหายที่ 2 แจ้งว่าจำเลยเดินทางมาที่อำเภอบ้านไผ่ และนัดให้ผู้เสียหายที่ 2 เดินทางไปหาจำเลยอีก ผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 ไปยังโรงแรมที่เกิดเหตุโดยผู้เสียหายที่ 1 ซุ่มดูเหตุการณ์อยู่ภายนอกโรงแรม ผู้เสียหายที่ 1 เห็นนาย พ. พาผู้เสียหายที่ 2 เดินทาง

ไปที่หน้าห้องพัก แล้วจำเลยเปิดประตูห้องพักรับผู้เสียหายที่ 2 เข้าห้องไปตั้งแต่วเวลา 9 นาฬิกา จนถึงเวลา 13 นาฬิกาเศษ ผู้เสียหายที่ 1 ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน และมีนางสาว ศ. พนักงานโรงแรมที่เกิดเหตุเป็นพยานเบิกความว่า นาย พ. เปิดให้บริการห้องพักของโรงแรมโดยมีจำเลยเป็นผู้ชำระเงินหลายครั้ง ดังนี้ ตามคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ระบุว่าเหตุครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เกิดขึ้นห่างกันประมาณ 2 วัน และเหตุครั้งที่ 3 เกิดขึ้นห่างจากครั้งที่ 2 ประมาณ 1 สัปดาห์ โดยในครั้งที่ 3 ผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยอมไปหาจำเลยตามที่ นาย พ. สั่งการ นาย พ. จึงให้ลูกน้องมาดักใช้อาวุธมีดขู่ผู้เสียหายที่ 2 กล่าวจนยอมไปหาจำเลย สอดคล้องกับที่ผู้เสียหายที่ 2 ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนว่า ภายหลังจากที่ผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยอมทำตามที่ นาย พ. สั่งในครั้งที่ 3 แล้ว ขณะที่ผู้เสียหายที่ 2 ไปเดินเที่ยวดูรถแห่ในตลาด มีหญิงประมาณ 10 คน เข้ามารุมกระชากผมและตบตีผู้เสียหายที่ 2 โดยมีคนชักอาวุธมีดออกมาข่มขู่ผู้เสียหายที่ 2 ด้วย แต่ภายหลังจากนั้น จนกระทั่งผู้เสียหายที่ 2 เดินทางกลับจากประเทศญี่ปุ่น และผู้เสียหายที่ 1 ทราบเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 2 ได้เบิกความหรือให้การว่ามีเหตุการณ์ที่ตนถูกรุมทำร้ายอีก และผู้เสียหายที่ 1 ก็ไม่ได้เบิกความว่ามีเหตุการณ์ดังกล่าวอีกเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 แล้ว กลับปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 ให้การว่า นาย พ. ส่งคนมารุมทำร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ 2 เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2562 เป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 1 แจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรบ้านไผ่ในวันเดียวกันนั้น ซึ่งสอดคล้องกับรายละเอียดที่ผู้เสียหายที่ 1 แจ้งความไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่า "เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2562 บุตรสาวของผู้แจ้งไปเที่ยวงานรถแห่ แต่ได้ถูกกลุ่มวัยรุ่นทำร้ายร่างกาย ซึ่งผู้แจ้งเชื่อว่าเป็นฝีมือของนาย พ. ที่สั่งให้กลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวรุมทำร้ายบุตรสาวตน" จึงเชื่อได้ว่า เหตุการณ์ที่ผู้เสียหายที่ 2 อ้างว่าถูกพวกของนาย พ. รุมทำร้ายและใช้อาวุธมีดขู่ในขณะที่ผู้เสียหายที่ 2 ดูรถแห่ในตลาด กับเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายที่ 1 แจ้งความว่าผู้เสียหายที่ 2 ถูกพวกของนาย พ. รุมทำร้ายในงานรถแห่เป็นเหตุการณ์เดียวกัน เพราะหากเป็นคนละเหตุการณ์กันแล้ว ผู้เสียหายทั้งสองย่อมต้องเบิกความถึงเรื่องดังกล่าวต่อศาล เนื่องจากเป็นเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 1 ตัดสินใจเดินทางไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรบ้านไผ่ ดังนั้น การที่ผู้เสียหายทั้งสองอ้างถึงวันเวลาในการกระทำความผิดตามคำฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 แตกต่างกันอย่างชัดเจน จึงเป็นพิรุธ ประกอบกับเมื่อพิจารณาใบเสร็จรับเงินของโรงแรมแล้ว ไม่ปรากฏว่านาย พ. ได้จองห้องพักโรงแรมที่เกิดเหตุในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนสิงหาคม 2561 อันเป็นช่วงเวลาตามฟ้องแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ปรากฏจากทางนำสืบโจทก์ด้วยว่านอกจากนาย พ. แล้วยังมีบุคคลอื่นทำหน้าที่จองห้องพักและจัดหาเด็กหญิงมาให้จำเลยกระทำชำเราหรือกระทำความอนาจารอีก นอกจากนี้ พยานโจทก์ปากนางสาว ศ. ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมที่เกิดเหตุยังเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านโดยปราศจากข้อพิรุธสงสัยว่าตนไม่เคยเห็นผู้เสียหายที่ 2 เข้ามาในโรงแรมที่เกิดเหตุ พยานหลักฐานโจทก์จึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.6 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแยกฟ้องในส่วนนี้มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้นคดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า ศาลจะลงโทษจำเลยได้หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดในราชอาณาจักร จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษตามกฎหมายไทย เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 รับฟังข้อเท็จจริงตามใบต่อคำให้การเพิ่มเติมของผู้เสียหายที่ 2 ที่ได้ความว่า นาย พ. ซึ่งร่วมกระทำความผิดกับจำเลยขับรถยนต์มารับผู้เสียหายที่ 2 ที่สี่แยกบ้านไผ่แล้วพาไปส่งที่ท่าอากาศยานดอนเมือง จากนั้นผู้เสียหายที่ 2 โดยสารเครื่องบินไปหาจำเลยที่ประเทศญี่ปุ่น เห็น

ได้ว่าการพราศผู้เยาว์ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ขณะที่นาย พ. ขัปรณต์มารับผู้เสียหายที่ 2 ที่สืแยกบ้านไผ่แล้ว หาได้เพ่งเกิดขึ้นขณะที่จำเลยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ที่ประเทศญี่ปุ่นไม่ จึงเป็นกรณีที่มีการกระทำส่วนหนึ่งในความผิดฐานร่วมกันพราศผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร ได้กระทำในราชอาณาจักร และอีกส่วนหนึ่งได้กระทำนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 วรรคหนึ่ง ศาลจึงลงโทษจำเลยได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สาคร ตั้งวรรณวิบูลย์ · รั้งสรรค์ ไรจน์ชีวิน · เกรียงศักดิ์ โฆมานะสิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2787/2565>